

1. Kanajätis.

Kanal' aial leufis noid Kanajätis Pällövere tagawatidas
 Kõõp mail ja metsades simber. Leda wiisi luuratus tegordas
 ta ühes õhta pajestruust läbi ja läis argamata wasta ellaste
 puja, mis pal puusaja külge rippus. Brulafid pugufid oma
 kengift wäilla, ja koonafid igauks fira ja fira, wim ja wops!
 wawamelle wasta fitusi laduma. Kanajätis arapuis ja pukas
 nake näiga miõda nägu oftta oftta alla peot ja kirus. Küll, küll
 paad, ja eht jätit ja sibedras! Etsi trampidus jäid eritafid
 wimmas maha, ja Kanajätis oli nagu porguft puksid. Seal juure
 oli ta agu tuppel näe paad, fift tuma nägu kehutas üles, ja läis
 praafus ja finkfus, kui paa pöki. Tal oli nõuu fift oit karrwa
 minna, aga ta näind, fift paitatufid wajas nake nagu kott.
 fitna wõungliti paad. Ta jommo pidi fuis caxoft piasid fawlatama
 ja puu all õid wäilla puhkama, miõdu õksis ta ju oma pea
 wasta puid miõllai pood' ja fiderufi wal puuremat wiga
 faad.

Tufel hommikul tufis jää fõlufi ja oli elu wana hiina-tem
 Egal peot, fuis ja pal auladu, ja näiga ceam mõõps ahal
 arapufid wimmet heald. — Teomus tufis üles ja ütles, O kuul,
 kus mu kotune on? kui ma miõd kilpas jään, fuis on null
 nahatuis mõjs wärawas praadus!" ja ta tufis nake oli kui